

WELKE NAAM MOET IK AAN MIJN PADDENSTOELN GEVEN?¹

Thomas W. Kuyper

Bodembioologie, Wageningen Universiteit, Postbus 47, 6700 AA Wageningen;

thom.kuyper@wur.nl

Kuyper, T.W. 2021. Which name for my mushroom?? *Coolia* 64(1): 41–50.

A brief overview is given of the rules that determine what the correct name for a mushroom species is. These rules are partly determined by the International Code of Nomenclature, a set of laws and rules that prescribe how mushrooms should be named, and partly by the newest insights in mushroom systematics. These insights are not always accepted by all mycologists and this leads to the situation that the names of the Beknopte Standaardlijst en Verspreidingsatlas may differ from those used on Mycobank or Index Fungorum or on internet fora. A practical solution from the perspective of the Dutch recording and monitoring of mushrooms is to follow, as much as possible, the names as applied in the Beknopte Standaardlijst, but to also allow for the possibility to include relevant synonyms, accompanied by a brief explanation for these alternatives by a specialist in that fungal group.

Een korte uitleg wordt gegeven van de regels die bepalen wat de correcte naam voor een paddenstoelensoort is. Deze regels hebben enerzijds te maken met de nomenclatuurcode, een soort wetboek dat voorschrijft aan welke eisen namen moeten voldoen, anderzijds met de nieuwste inzichten in de paddenstoelensystematiek. Die inzichten worden niet altijd door alle mycologen gedeeld. Het gevolg is dat de namen zoals die staan in de Beknopte Standaardlijst en de Verspreidingsatlas kunnen afwijken van namen op Mycobank of op Index Fungorum of op internetfora. Een praktische oplossing vanuit het perspectief van het Nederlandse onderzoek naar voorkomen en verspreiding van paddenstoelen is om niet alleen de naamgeving van de Beknopte Standaardlijst zoveel mogelijk te volgen, maar om tegelijkertijd relevante synoniemen op te geven, vergezeld van een toelichting van deze alternatieve namen door een specialist in die groep.

Paddenstoelenliefhebbers die in de nieuwe boeken van Læssøe en Petersen (2019) een paddenstoel opzoeken, zullen in die twee delen regelmatig namen tegenkomen die afwijken van wat ze gewend waren. Zo heet de Kleine breedplaatmycena niet *Mycena speirea* maar *Phloeomana speira* en heet de Adonismycena niet *Mycena adonis* maar *Atheniella adonis*. Een uitleg voor het gebruik van die andere namen ontbreekt helaas in het boek. Ook op de veel geraadpleegde mycologische internetfora word je regelmatig geconfronteerd met namen die niet in de Beknopte Standaardlijst (Arnolds & van den Berg, 2013) of Verspreidingsatlas voorkomen. Mycologen die een voor Nederland nieuwe soort opgeven, zullen zich dan de vraag stellen onder welke naam ze de soort moeten melden. Is de naam, zoals die in bijvoorbeeld Aronsen & Læssøe (2016) of Veerkamp (2019) gebruikt wordt, nog steeds correct? Moeten we een nieuwe soort Vulkaantje, die gedetermineerd is met de *Phaeosphaeria* monografie van Shoemaker & Babcock (1989), onder de naam uit die publicatie opgeven? En als dat niet zo is, hoe moeten we dan bepalen welke naam wel gebruikt zou moeten worden? De moderne mogelijkheden die internet biedt om literatuur te raadplegen en om in databases als Mycobank

1. Dit is aflevering 26 in de serie over recent ecologisch onderzoek aan paddenstoelen en schimmels.

Figuur 1. *Adonismycena*: *Mycena adonis* of *Atheniella adonis*? (Foto: Nico Dam)

(www.mycobank.org) of Index Fungorum (www.indexfungorum.org/) en Species Fungorum (www.speciesfungorum.org) te zoeken zijn natuurlijk enorm. Maar helpt dat altijd bij het vinden van de juiste naam? Want, zo kan het wel eens lijken, het zoeken op meer webstekken en het raadplegen van meer bronnen leiden juist tot meer alternatieven voor de juiste naam

voor die paddenstoel. Ik heb eerder in Coolia een artikel gepubliceerd met de titel “Waarom paddestoelennamen veranderen” (Kuyper, 1987). Dat verhaal is deels verouderd en het kan daarom behulpzaam zijn om opnieuw iets over dit thema te schrijven.

De nomenclatuurcode: het wetboek met de officiële regels voor naamgeving

Het geven van wetenschappelijke namen (vaak, maar ten onrechte, Latijnse namen genoemd) aan paddenstoelen wordt geregeld in de Internationale Code voor de Nomenclatuur van Planten, Algen en Paddenstoelen & Schimmels. Het doel van die code is om te komen tot een stabiel systeem van naamgeving. En hoewel de code een stabiel systeem van naamgeving tot doel heeft, wordt hij regelmatig herzien; de besluiten tot herziening worden genomen op de nomenclatuurzitting tijdens het internationaal botanisch congres, en, voor enkele regels die uitsluitend van toepassing zijn op de naamgeving van paddenstoelen en schimmels, op de nomenclatuurzitting van het internationaal mycologisch congres (May et al., 2019). Op dit moment geldt de zogenaamde Shenzhen Code uit 2018 (Turland et al., 2018), die ook op internet te raadplegen valt (<https://www.iaptglobal.org/icn>).

Dat systeem van herziening van de regels voor de naamgeving is precies omschreven: hoe en waar voorstellen tot verandering van de regels gepubliceerd moeten worden, en hoe daarover gestemd wordt, eerst als een adviesstemming en later de definitieve stemming op een internationaal congres. Van de mogelijkheid om mee te doen aan die eerste adviesstemming heeft de NMV recent gebruikt gemaakt. Er was een voorstel om DNA-sequenties toe te staan als type voor nieuwe soorten. Op dat voorstel is veel negatief commentaar gekomen, ook van NMV-leden en namens de NMV zelf. Het gevolg was dat er zoveel negatief advies was voor het voorstel dat het tijdens het congres niet in behandeling werd genomen.

Aparte regels voor de naamgeving van paddenstoelen en schimmels?

Er zijn twee belangrijke regels die uitsluitend van toepassing zijn op de naamgeving van paddenstoelen en schimmels. Enerzijds zijn er regels met betrekking tot het startpunt voor de naamgeving. Dat is 1753, toen Linnaeus in zijn 'Species Plantarum' als eerste een consequent systeem voorstelt waarin elke plantensoort een dubbele naam had, waarvan het eerst deel de naam van het geslacht voorstelt en het tweede deel (het soortepitheton) de naam van de soort. Ook voor de mycologie geldt dat uitgangspunt van 1753, met echter speciale regels voor namen die Elias Fries, de grondlegger van de mycologie, gebruikte in zijn 'Systema mycologicum' (1821-1832). Die namen die gesanctioneerde namen worden genoemd, hebben een speciale beschermde status. Eenzelfde status bestaat er voor namen van roesten, branden en buikzwammen, waar de namen gebruikt door Persoon in 'Synopsis methodica Fungorum' (1801) eveneens gesanctioneerd zijn en dus een speciale status hebben. Die beschermde status werd aanvankelijk aangegeven door de toevoeging ':Fr.' of ':Pers.' achter de naam, maar sinds het laatste congres moet die speciale status, waar nodig, worden aangegeven met de woorden "nom. sanct. '.

Anderzijds waren er speciale regels voor ascomyceten die zowel ongeslachtelijke als geslachtelijke vormen kenden (anamorf en teleomorf in de Beknopte Standaardlijst) en waarvoor ook aparte namen konden worden gebruikt. Nu geldt de regel: één schimmel, één naam. Die speciale regels voor de dubbele naamgeving zijn vervallen en dat is gebeurd nadat de Beknopte Standaardlijst was verschenen in 2013. Het gevolg van deze regelwijziging was dat er reparatiewerk nodig was om bepaalde geslachtsnamen te behouden. Een ander gevolg is dat juist in groepen waarin geslachtelijke en ongeslachtelijke vormen voorkomen en morfologisch verschillend zijn, de namen uit de Beknopte Standaardlijst in een aantal gevallen niet meer overeenstemmen met wat nu als de correcte naam wordt beschouwd.

De filosofie achter de regels voor naamgeving

De code begint met een preambule (een woord vooraf) waarin gesteld wordt dat het in de biologie noodzakelijk is dat er een nauwkeurig en eenvoudig systeem van naamgeving bestaat dat overal ter wereld gebruikt wordt. Het doel van naamgeving is daarbij om een manier te hebben om naar een organisme te verwijzen en om de taxonomische rang (Vraag: is de Biefstukzwam een soort of een geslacht? Antwoord: *Fistulina hepatica* is een soort, *Fistulina* een geslacht) vast te kunnen stellen. De Code streeft naar stabiele regels voor de naamgeving, een wens die wellicht niet geheel strookt met het feit dat elke vier jaar de Code weer een beetje herzien wordt. Het doel van de regels (de wetsartikelen) van de Code is om zowel orde te scheppen in de nomenclatuur van het verleden en om regels te hebben voor het geven van namen in de toekomst. In die formulering zien we al een belangrijk verschil met normale wetten: die hebben alleen betrekking op het heden. Wetsartikelen die terugwerkende kracht hebben, worden in een democratische samenleving als onaanvaardbaar beschouwd. Maar bij het veranderen van regels van de Code kunnen ook oude namen ineens tegen de regels blijken te zijn en zulke namen kunnen dus niet gehandhaafd blijven. In de preambule staat ook het volgende beginsel geformuleerd: "De enige goede redenen om namen te veranderen zijn ofwel een betere kennis van de feiten die voortkomen uit een gedegen taxonomische studie, ofwel de noodzaak om namen op te geven die tegen de regels zijn." Het lijkt een zinnetje waar

Figuur 2. *Paarse knoopzwam (Ascocoryne sarcoides): anamorf en teleomorf.* (Foto: Anneke van der Putte)

Ongeldige en onwettige namen

Een ander belangrijk onderscheid in de Code is dat tussen ongeldige (invalid) en onwettige (illegitimate) namen. Het is niet voor iedereen duidelijk wat het verschil is. (Daardoor zie je soms staan dat een naam zowel ongeldig als onwettig is, een combinatie die helemaal niet kan bestaan.) Ongeldige namen bestaan (juridisch) niet – en alleen bestaande namen kunnen wettig of onwettig zijn. Ongeldige namen zijn namen die tegen specifieke regels ingaan (regels die te maken hebben met de taal waarin een nieuwe soort gepubliceerd is, of met de noodzaak een type aan te wijzen, etc.). Doordat ongeldige namen niet bestaan, kunnen ze pas een rol gaan spelen nadat ze geldig gemaakt zijn. Ongeldige namen kunnen wel geldig gemaakt worden.

Onwettige namen zijn bestaande namen die tegen twee specifieke regels ingaan. Onwettige namen kunnen nooit wettig worden, tenzij bij een speciaal besluit op een nomenclatuurcongres om een onwettige naam een beschermde status te geven. De eerste regel heeft betrekking op homoniemen, namen die exact dezelfde zijn als een al bestaande (geldige en wettige naam). De meeste onwettige namen behoren tot deze categorie. Over de andere categorie zegt de Code: “Een naam is onwettig en moet dus verworpen worden als de naam, toen hij gepubliceerd werd, het type omvatte van de naam of het epitheton dat eigenlijk gebruikt had moeten worden.” Deze vorm van onwettigheid kwam in de begintijd van de mycologie (toen die regel nog niet bestond) veel voor, doordat auteurs nieuwe soorten beschreven maar daarbij verwezen naar afbeeldingen in eerdere plaatwerken of boeken waar die soort ook al een naam had. Het uitzoeken van zulke problemen van onwettigheid is niet altijd eenvoudig, ook omdat de Code enkele ontsnappingsregels heeft ingebouwd waardoor zulke onwettige namen alsnog als basis kunnen gelden voor wettige namen. Het voert te ver in de context van dit artikel om hier dieper op in te gaan.

je moeilijk bezwaar tegen kunt hebben. Maar bij nadere analyse zal blijken dat in deze zin twee verschillende benaderingen, een nomenclatorische en een taxonomische, in één systeem gestopt zijn. Enerzijds (de nomenclatorische kant) gaat het om namen tegen de regels – dat is, zou je kunnen zeggen, een juridisch argument. Om dat vast te stellen hoeft je geen verstand van paddenstoelen te hebben. Je moet de Code kennen en de regels kunnen toepassen en dat kan je achter je bureau zonder ooit enige paddenstoel gezien te hebben. Anderzijds gaat het om naamsveranderingen die het gevolg zijn van een gedegen wetenschappelijke studie (de taxonomische kant). Daarvoor moet je natuurlijk die paddenstoelen bestudeerd hebben. Maar wat een *gedegen* taxonomische studie is, wordt nergens gespecificeerd. Dat kan ook niet, want de eisen die we daaraan stellen veranderen in de tijd. Tegenwoordig denken we dat bij een gedegen studie ook een analyse van ten minste een stukje van het erfelijk materiaal (DNA) hoort. Maar hoeveel stukjes DNA moet je analyseren voordat je een soort van het ene naar het andere geslacht verplaatst? En hoeveel collecties moet je bekijken voordat je vaststelt dat jouw paddenstoel een nieuwe soort is of dat twee namen betrekking hebben op dezelfde soort? Het antwoord op die vragen is bewust opengelaten. Verderop in dit artikel zullen we zien dat mede daardoor discussie ontstaat en blijft bestaan over wat de juiste naam van een soort kan zijn; en zullen we begrijpen dat Mycobank en Index Fungorum / Species Fungorum niet altijd de beste adviseurs zijn over welke naam je gebruiken moet.

Figuur 3. Kastanjeboleet: Boletus badius, Xerocomus badius of Imleria badia? (Foto: Nico Dam)

Verschillende namen voor één soort: taxonomische en nomenclatorische synoniemen

Het verschil tussen de taxonomische en nomenclatorische kant van namen zien we als het om synoniemen gaat, verschillende namen die van toepassing zijn voor dezelfde soort. Daarbij onderscheiden we taxonomische en nomenclatorische synoniemen. Nomenclatorische synoniemen zijn namen die uiteindelijk teruggaan op hetzelfde type, de voorbeeldcollectie waaraan de naam is gekoppeld. Voorbeelden daarvan zijn de namen *Boletus badius*, *Xerocomus badius* en *Imleria badia* voor de Kastanjeboleet. Je hoeft geen verstand van boleten te hebben en je hoeft zelfs niet eens te weten hoe die paddenstoel er uit ziet, om dat vast te stellen. In de meeste (maar niet alle) gevallen kun je zien aan het soortepitheton (het tweede deel van de naam, eventueel gecorrigeerd voor het verschillend geslacht van de genusnaam) dat er sprake is van nomenclatorische synoniemen. Voor het vaststellen van taxonomische synoniemen is juist een gedegen studie van de paddenstoelen nodig: zijn de verschillen met een andere soort groot genoeg en constant genoeg om te rechtvaardigen dat er inderdaad sprake is van twee soorten (of zelfs meer) of is er toch sprake van slechts één, meer variabele soort? Is het beter om soortenrijke geslachten (*Cortinarius*, *Entoloma*, *Inocybe*) af te splitsen of kunnen zulke kleinere groepen beter op het niveau van ondergeslachten worden weergegeven? In zulke gevallen is het gemakkelijk denkbaar dat verschillende mycologen tot verschillende inzichten komen. Als er sprake is van taxonomische verschillen, kun je dat vrijwel altijd (maar ook hier weer niet in alle gevallen) aan het soortepitheton zien, want dat is dan juist verschillend. Het vergt dus onderzoek om vast te stellen om wat voor synoniemen het gaat.

De twee soorten synoniemen (nomenclatorische en taxonomische) worden met verschillende tekens en termen aangeduid.

Nomenclatorische synoniemen worden aangeduid met het is-identiek-teken, $\equiv$. Andere termen die daarvoor in omloop zijn, zijn homotypische synoniemen, verplichte synoniemen, obligate synoniemen of objectieve synoniemen.

Taxonomische synoniemen worden aangeduid met het is-gelijk-teken, $=$. Andere termen zijn heterotypische synoniemen, vrijwillige synoniemen, facultatieve synoniemen of subjectieve synoniemen.

De tekens $=$ en $\equiv$ worden gebruikt op Mycobank, maar helaas niet in Index Fungorum en Species Fungorum, zodat het daar meer tijd kost om de status van synoniemen te achterhalen. Een voorbeeld ter toelichting. Bij Mycobank zien we bij de geslachtsnaam *Cortinarius* (Pers.) Gray : $\equiv$ *Cortinaria* Pers. en $=$ *Sericeocybe* Rob. Henry, waarmee aangegeven wordt dat de beheerder van Mycobank (en wellicht ook de meeste mycologen) van mening is dat de soorten onder *Sericeocybe* beter in het geslacht *Cortinarius* geplaatst kunnen worden. Andere synoniemen, *Dermocybe* en *Phlegmacium*, ontbreken in Mycobank, al staan ze wel in Index Fungorum. Ook die namen worden door mycologen als taxonomisch synoniem van *Cortinarius* beschouwd.

Wat betekent nu dit verschil tussen taxonomische en nomenclatorische synoniemen voor nomenclatorische databases zoals Mycobank of Index Fungorum / Species Fungorum? Ze worden weliswaar beheerd door mycologen met taxonomische ervaring, maar deze mycologen zijn uiteraard geen specialisten op alle groepen. Toch willen ze graag, naast de nomenclatorische informatie, de gebruiker hulp bieden bij het kiezen van de juiste naam uit taxonomisch oogpunt. Index Fungorum biedt de mogelijkheid door te klikken naar Species

Figuur 4. Giftige vezelkop: *Inocybe erubescens* of *Inosperma erubescens* (Foto: Henk Huijser)

Fungorum waar de, in de ogen van de databasebeheerder, correcte naam staat volgens de nieuwste inzichten. Bij Mycobank is er een regel voor wat current name genoemd wordt, en waar dus ook een voorkeur voor het gebruik van een bepaalde naam staat aangegeven. Maar taxonomische voorkeur is een subjectieve voorkeur en heeft dus geen objectieve status, zoals het vaststellen van nomenclatorische synoniemen dat wel heeft. Daardoor kunnen namen in beide databases uiteen gaan lopen en ook verschillen van namen in andere publicaties. Dat speelt vooral een rol bij de vraag in welk geslacht een soort geplaatst moet worden.

Voor de Giftige vezelkop (*Inocybe erubescens* in de Beknopte Standaardlijst) geeft Mycobank als current name ook *Inocybe erubescens*, terwijl Species Fungorum de naam *Inosperma erubescens* opgeeft. Die naamsverandering is gebaseerd op een recente fylogenetische analyse van vezelkoppen door Matheny et al. (2020). Zij hebben op basis van een fylogenetische analyse van het oude genus *Inocybe* zeven natuurlijke groepen onderscheiden en er voor gekozen die groepen als aparte genera te accepteren. Dat is een keuze; ze hadden er ook voor kunnen kiezen om deze groepen op het niveau van subgenus te accepteren, waarbij de genusnaam *Inocybe* was gehandhaafd. Beide keuzes zijn volledig in overeenstemming met die nieuwe, in mijn ogen betrouwbare, fylogenie die gebaseerd is op analyse van zes genen bij een voldoende groot aantal soorten. De keuze voor het handhaven van het oude geslacht *Inocybe* heeft mijn voorkeur, maar ook dat is een keuze, geen objectieve verplichting. Een ander voorbeeld vinden we bij boleten. Zo heet de Kastanjeboleet in de Beknopte Standaardlijst *Xerocomus badius*, beschouwt Mycobank *Boletus badius* als de huidige naam, terwijl Species Fungorum en het laatste deel van de Flora agaricina neerlandica (Noordeloos et al., 2018) de voorkeur geven aan de naam *Imleria badia*.

Figuur 5. Geweizwam: zwart de teleomorf, wit de anamorf. (Foto: Aldert Gutter)

Ook waar Mycobank en Species Fungorum het wel eens zijn, zijn andere opvattingen of smaken mogelijk. Zo is de naam voor de Zwarte amaniet (*Amanita inopinata* in de Beknopte Standaardlijst) volgens zowel Mycobank als Species Fungorum *Saproamanita inopinata*. Specialisten op het gebied van de taxonomie van amanieten zijn het daarmee oneens. Hier is sprake van verschil in opvatting over de kwaliteit van de verschillende fylogenetische analyses. In *Amanita* komen zowel ectomycorrhizavormende soorten voor alsook enkele saprotrofe soorten zoals de Zwarte amaniet. Er is overeenstemming dat de ectomycorrhizavormende soorten afgeleid zijn van (geëvolueerd zijn uit) de saprotrofe soorten en dat die overgang één keer heeft plaatsgevonden. Maar er is verschil van mening of ook de saprotrofe soorten eveneens een natuurlijke groep vormen. De studie van Redhead et al. (2016) suggereert dat dat het geval is, en dat de saprotrofe en ectomycorrhizavormende groep een gelijke rang hebben. Dan kun je dus beide groepen zowel als eigen geslacht beschouwen, maar je kunt ook beide groepen als subgenera beschouwen zonder dus een nieuw genus te introduceren. Die keuze zou dan gelijkwaardig zijn (zoals in het geval van de vezelkoppen), ware het niet dat de onderliggende fylogenetische analyse controversieel is (Tulloss et al., 2016). Andere fylogenieën suggereren dat de saprotrofe soorten geen natuurlijke groep vormen maar een onnatuurlijke basisgroep (een grade in plaats van een clade in de terminologie van zulke analyses). Als je die analyse betrouwbaarder vindt, dan heb je nog steeds keuze: ofwel het ene

genus *Amanita*, ofwel *Amanita* opsplitsen waarbij je dan waarschijnlijk drie tot vijf geslachten nodig hebt voor een klein aantal saprotrofe soorten naast het veel soortenrijkere geslacht voor de ectomycorrhizavormende soorten. Persoonlijk kies ik voor het ene geslacht *Amanita*.

Terug nu naar naamgeving, maar de taxonomische uitweiding was nodig om het probleem te begrijpen waarmee de beheerders van Mycobank of Species Fungorum geconfronteerd worden. Wat moet een beheerder van deze databases met artikelen met nieuwe taxonomische inzichten? Van hem / haar kan niet verwacht worden om die nieuwe taxonomie te evalueren en voordelen van naamsveranderingen af te wegen tegen nadelen. Ze nemen daarom hun toevlucht tot de eerder genoemde bepaling uit de Preamble: "De enige eigenlijke redenen om namen te veranderen zijn ofwel een betere kennis van de feiten die voortkomen uit een goede taxonomische studie ofwel de noodzaak om namen op te geven die tegen de regels zijn." De beheerder gaat er daarom van uit dat nieuwe artikelen een uitdrukking zijn van wetenschappelijke vooruitgang en dat dat nieuwe artikel dus een weerspiegeling is van de betere kennis van de feiten. Het gevolg is dat deze databases in de meeste gevallen nieuwe namen overnemen, zoals ik hierboven voor *Inosperma* en *Saproamanita* liet zien. Ook sommige boeken, zoals het hierboven genoemde *Fungi of temperate Europe*, hebben veel van die nieuwe namen overgenomen. Maar die keuze is dus niet vanzelfsprekend, hetzij omdat de nieuwe fylogenie niet aan alle kwaliteitseisen voldoet (zie Vellinga et al., 2015 voor een voorstel waaraan een betrouwbare fylogenetische analyse moet voldoen om het beschrijven van nieuwe geslachten te rechtvaardigen), hetzij omdat ook een goede nieuwe fylogenie vaak meer dan één mogelijkheid openlaat. In sommige gevallen kun je ook recht doen aan die nieuwe fylogenie door taxonomische veranderingen door te voeren op het niveau van ondergeslachten en secties, zodat er geen nomenclatorische veranderingen nodig zijn. Die laatste weg, die wellicht van een conservatieve levenshouding getuigt, heeft in elk geval tot voordeel dat we taxonomische inflatie verminderen. Als we ondergeslachten opwaarderen tot geslachten, worden oude geslachten opgewaardeerd tot families, en families tot ordes. Veel inzicht is er vaak niet mee gewonnen (Kuyper, 1994). In lang niet alle gevallen zal een fylogenie, ook waar ze meer mogelijkheden openlaat, nog kunnen passen op de oude indeling. Bij Ascomyceten en Aphyllophorales blijkt vaker dat sommige geslachten zo onnatuurlijk waren omschreven dat radicale veranderingen in de toekomst onvermijdelijk zijn.

Maar er is nog een tweede reden om een conservatieve houding te hanteren en die is praktisch van aard. Voor de kennis van de Nederlandse paddenstoelen maken we gebruik van de Beknopte Standaardlijst. Het is bijkans ondoenlijk om voor karteringsdoeleinden telkenmale namen te veranderen als er een nieuwe publicatie verschijnt met nieuwe inzichten, waarvan de waarde vaak op termijn pas blijkt. Tenslotte zijn onze beheerders van de database en de leden van de KC mycologen die het liefst hun tijd besteden aan excursies, of meewerken aan de kartering of ander onderzoek, aan het determineren van paddenstoelen, of ze te bewerken voor een flora. Want soms volgen naamsveranderingen elkaar zeer snel op; kijk maar eens in het laatste deel van de 'Flora agaricina neerlandica' hoeveel nieuwe geslachtsnamen er bij boleten in de laatste jaren zijn gebruikt en hoe vaak sommige soorten van het ene naar het andere geslacht verschoven zijn, doordat de gepubliceerde nieuwe inzichten een extreem korte houdbaarheidsdatum bleken te hebben. Ook voor taailingen en collybia's is verhuizing van het ene geslacht naar het andere een regelmatig optredend verschijnsel.

Daardoor worden nieuwe soorten voor Nederland vaak nog onder oude geslachtsnamen opgenomen, ook als u uw soort onder een andere geslachtsnaam en volgens de nieuwste inzichten hebt aangemeld. Maar het is ondoenlijk en weinig efficiënt om nieuwe soorten voor Nederland onder een andere geslachtsnaam te melden dan de daar meest op lijkende soorten die al in de Beknopte Standaardlijst staan. Wel zou het goed zijn als in de Verspreidingsatlas, waar de mogelijkheid tot begeleidende tekst aanwezig is, synoniemen worden opgenomen, vergezeld van een uitleg door de specialist (en niet de beheerder van de database) wat volgens de nieuwste literatuur de inzichten zijn. Met zo'n oplossing kan recht gedaan worden aan voortschrijdend inzicht in de taxonomie, die naamsveranderingen als gevolg van nieuwe kennis noodzakelijk maakt, en de continuïteit die noodzakelijk is voor langlopende projecten zoals de paddenstoelenkartering.

Met dank aan Machiel Noordeloos en Mirjam Veerkamp voor hun opbouwende commentaar op een eerdere versie van dit artikel.

Literatuur

- Arnolds, E. & A. van den Berg 2013. Beknopte standaardlijst van Nederlandse paddenstoelen. NMV.
- Aronsen, A. & T. Læssøe 2016. The genus *Mycena* s.l. The Fungi of northern Europe, Vol. 5.
- Kuyper, T.W. 1987. Waarom paddestoelnamen veranderen. *Coolia* 30: 25–30.
- Kuyper, T.W. 1994. Genera in the Agaricales: advances and retreats in the search for a natural system. *Mycologia Helvetica* 6: 141–159.
- Læssøe, T. & J.H. Petersen 2019. Fungi of temperate Europe, Vols 1 & 2. Princeton, Princeton University Press.
- Matheny, P.B., A.M. Hobbs & F. Esteve-Raventós 2020. Genera of Inocybaceae: new skin for the old ceremony. *Mycologia* 112: 83–120.
- May, T., S.A. Redhead, K. Bensch, D.L. Hawksworth, J. Lendemer, L. Lombard & N.J. Turland. 2019. Chapter F of the *International Code of Nomenclature for algae, fungi, and plants* as approved by the 11th International Mycological Congress, San Juan, Puerto Rico, July 2018. IMA Fungus 10: article 21. <https://imafungus.biomedcentral.com/articles/10.1186/s43008-019-0019-1>
- Noordeloos, M.E., H.C. den bakker & S. van der Linde 2018. Boletales. Flora agaricina neerlandica, Vol. 7. Origgio, Candusso Editrice.
- Redhead, S.A., A. Vizzini, C. Drehmel & M. Contu 2016. *Saproamanita*, a new name for both *Lepidella* E.-J. Gilbert and *Aspidella* E.-J. Gilbert (Amanitae, Amanitaceae). IMA Fungus 7: 119–129.
- Shoemaker, R.A. & C.E. Babcock 1989. *Phaeosphaeria*. Canadian Journal of Botany 67 1500–1599.
- Tulloss, R.E., T.W. Kuyper, E.C. Vellinga, Z.L. Yang, R.E. Halling, J. Geml, S. Sánchez-Ramírez, S.C. Gonçalves, J. Hess & A. Pringle 2016. The genus *Amanita* should not be split. *Amanitaceae* 1(3): 1–16.
- Turland, N.J. et al. 2018. International Code of Nomenclature for algae, fungi and plants (Shenzhen code). Regnum Vegetabile 159. Koeltz Botanical Books, Glashütten, D.
- Veerkamp, M. 2019. Mycenasleutel voor in Nederland voorkomende soorten. *Coolia* 62: 62–80.
- Vellinga, E.C., T.W. Kuyper, J. Ammirati, D.E. Desjardin, R.E. Halling, A. Justo, T. Læssøe, T. Lebel, D.J. Lodge, P.B. Matheny, A.S. Methven, P.-A. Moreau, G.M. Mueller, M.E. Noordeloos, J. Nuytinck, C.L. Ovrebo & A. Verbeke 2015. Six simple guidelines for introducing new genera. IMA Fungus 6: 65–68.

